

3. Аванесов Г.А. Криминология / Г.А. Аванесов. – М. : Академия МВД СССР, 1984. – 498 с.
4. Игошев К.Е., Шмаров И.В. Социальные аспекты предупреждения правонарушений / К.Е. Игошев, И.В. Шмаров. – М. : Юридическая литература, 1970. – 176 с.
5. Дубинин Н.И., Карпец И.И., Кудрявцев В.Н. Генетика, поведения, ответственности / Н.И. Дубинин, И.И. Карпец, В.Н. Кудрявцев. – М. : Политиздат, 1982. – 304 с.
6. Миньковский Г.М. Основные направления и этапы развития исследования проблемы борьбы с преступностью несовершеннолетних / Г.М. Миньковский // Вопросы борьбы с преступностью. – М., 1974. – Вып. 20. – 40 с.
7. Криминология; Учебник / Под ред. И.И. Карпец, В.Е. Эминова. - М. : Манускрипт, 1992. – 320 с.
8. Закон України «Про органи і служби у справах неповнолітніх та спеціальні установи для неповнолітніх» від 24.01.1995 № 20/95-ВР [Електронний ресурс] : за станом на 09.12.2012. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/20/95-%D0%B2%D1%80>
9. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 07.12.1984 № 8073-X [Електронний ресурс] : за станом на 07.01.2013. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/80731-10>

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ «ДЕРЖАВНА СЛУЖБА» В ЗАКОНОДАВСТВІ УКРАЇНИ

Нагорняк Вадим Валерійович

студент-спеціаліст юридичного факультету

Харківського національного університету

імені В.Н. Каразіна

e-mail: vadim-nagornyak@mail.ru

Ключові слова: державна служба, ознаки, сутність.

На сьогоднішній день нормативне визначення державної служби надається в Законі України «Про державну службу» від 16 грудня 1993 року (далі – чинний Закон) у ст. 1: «Державна служба в Україні – це професійна діяльність осіб, які займають посади в державних органах та їх апараті щодо практичного виконання завдань і функцій держави та одержують заробітну плату за рахунок державних коштів». Це визначення вважається рядом учених, а саме В.Б. Авер'яновим, Ю.П. Битяком та багатьма іншими, як удача українських законодавців. Виходячи з цього поняття можна вивести головні ознаки державної служби:

1). Професійна діяльність осіб. Державна служба є основною професією та родом трудової діяльності, а також пов'язана з виконанням посадових повноважень як основного і єдиного виду діяльності, за який офіційно сплачується заробітна плата.

2). Зайняття посади в державних органах та їх апараті. Відповідно до ст. 2 Закону України «Про державну службу» посада – це визначена структурою і штатним розписом первинна структурна одиниця державного органу та його апарату, на яку покладено встановлене нормативними актами коло службових повноважень. Під державним органом необхідно розуміти самостійний вид органів державної влади, який згідно з конституційним принципом поділу державної влади наділений відповідними завданнями, функціями, повноваженнями, структурними особливостями та спеціальною компетенцією. Апарат державного органу – це організаційно поєднана сукупність структурних підрозділів і посад, які призначені для здійснення консультативних чи обслуговуючих функцій щодо виконання відповідними органами закріплених за ними повноважень, тобто його структура.

3). Практичне виконання завдань і функцій держави. Функції держави є головними напрямками і видами діяльності держави, обумовлені її завданнями і такі, що характеризують її сутність.

4). Одержання заробітної плати за рахунок державних коштів. Державні кошти необхідно розуміти у широкому значенні, тобто кошти, які надходять із державних та місцевих бюджетів, оскільки державна служба деяких категорій службовців (наприклад, працівників міліції) оплачується також з місцевих бюджетів.

Що стосується науковців, то до ознак державної служби, вони також відносять те, що:

- а) державна служба – це професійна діяльність осіб, що займають посади в державних органах та їх апараті (законодавчих, виконавчих, судових, прокуратури); б) така діяльність є частиною організаційної діяльності держави; в) ця діяльність здійснюється на основі Конституції та законів України, інших нормативно-правових актів; г) ця діяльність спрямована на комплектування особового складу державних органів та інших державних організацій і правове регулювання праці державних службовців; д) зміст діяльності державних службовців полягає в практичному виконанні завдань і функцій держави (її органів) у вирішенні інших соціально важливих завдань, забезпеченні прав і свобод громадян; є) оплата праці державних службовців здійснюється із Державного бюджету [1, с. 54-55].

Також варто звернути увагу і на новий Закон України «Про державну службу» від 17 листопада 2011 року, що вступить в силу з 1 січня 2014 року, (далі – новий Закон) де у ст. 1 надається поняття державної служби: «Державна служба – професійна діяльність державних службовців з підготовки пропозицій щодо формування державної політики, забезпечення її реалізації та надання адміністративних послуг». Це визначення змінює погляд на сутність державної служби, оскільки відображене у законодавчій дефініції призначення державної служби, яке раніше охоплювало лише виконання завдань і функцій держави, відтепер замінене на підготовку пропозицій щодо формування державної політики та надання адміністративних послуг. Такий підхід є досить незрозумілим і відірваним від наукової та теоретичної бази, оскільки «підготовка пропозицій щодо формування державної політики» не є визначальною функцією державного службовця в апараті державної влади. Що стосується надання адміністративних послуг, то не всі органи виконавчої влади, а відповідно і державні службовці можуть їх надавати. Також не додає переконливості та повноти цій дефініції відсутність таких важливих елементів державної служби, як здійснення державним службовцем завдань і функцій держави та отримання ним заробітної плати за рахунок коштів державного бюджету. Таким чином, варто зауважити, що це визначення є досить суперечливим за своїм змістом.

Отже, поняття «державна служба», що надане в чинному Законі вважаємо більш досконалим, зрозумілим і логічним порівняно з аналогічним визначенням в новому Законі, але воно було запропоноване до прийняття Конституції України, інших законів та важливих концепцій і програм реформування, а тому це викликає певні суперечності, тому пропонуємо на його основі та керуючись провідними думками вчених, а також ураховуючи найголовніші ознаки та сутність державної служби розробити власне визначення. У зв'язку з цим, вважаємо, що під державною службою розуміється:

- 1) професійна діяльність державних службовців;
- 2) зайняття посади в державних (представницьких) органах та їх апараті;
- 3) практичне виконання завдань і функцій держави;
- 4) вирішення соціально важливих задач;
- 5) отримання заробітної плати за рахунок державного бюджету чи відповідних місцевих бюджетів.

Таким чином, під державною службою варто розуміти професійну діяльність державних службовців, які займають посади в державних (представницьких) органах та їх апараті щодо практичного виконання завдань і функцій держави та вирішенні соціально

важливих задач, отримуючи заробітну плату, за рахунок державного бюджету чи відповідних місцевих бюджетів.

Науковий керівник: к.ю.н. Григоренко Є.І.

Література:

1. Битяк Ю. П. Державна служба в Україні: організаційно-правові засади: Монографія. - Х.: Право, 2005. - 304 с.

**ЗАХОРОНЕННЯ ЯК ОДИН ІЗ СПОСОБІВ ПОВОДЖЕННЯ З ТВЕРДИМИ
ПОБУТОВИМИ ВІДХОДАМИ**

Назаренко Ілона Ігорівна,
студентка 4 курсу

Національний університет
«Юридична академія України імені Ярослава Мудрого»,
Полтавський юридичний інститут

e-mail: ilonanazarenko@mail.ru

Ключові слова: побутові відходи, переробка, поводження з відходами, захоронення.

Постійне збільшення обсягів та різноманітність утворених людиною твердих побутових відходів (далі – ТПВ) є однією із важливих екологічних проблем, з якою зіштовхнулося людство. Як відомо, більшість цих проблем на планеті є наслідком науково-технічного прогресу. Виключенням не є і ситуація із ТПВ, відповідно до ч. 1 п.1 Програми поводження з твердими побутовими відходами, в Україні щорічно утворюється більше 35 млн. куб. метрів, які захоронюються на 770 полігонах загальною площею майже 3 тис. гектарів та частково утилізуються на сміттєспалювальних заводах. Ситуація, що склалася у нашій країні, із ТПВ, може бути вирішена за допомогою досвіду розвинутих країн, які уже мають значні успіхи у сфері поводження з відходами.

Метою даної роботи є розгляд захоронення як способу поводження із твердими побутовими відходами та шляхи подальшого вдосконалення поводження із ТПВ з урахуванням зарубіжного досвіду.

Теоретичні і практичні аспекти, пов'язані з поводженням із ТВП, знайшли відображення у працях таких вчених як: О.Й. Бент, З.С. Бройде, О.Р. Ярема, О.П. Ігнатенко, А.С. Матросов, В.С. Кравців, Ю.І. Стадницький, Т.П. Галушкіна та ін.

Відповідно до ст. 1 закону України «Про відходи», побутові відходи – відходи, що утворюються в процесі життя і діяльності людини в житлових та нежитлових будинках (тверді, великогабаритні, ремонтні, рідкі, крім відходів, пов'язаних з виробничою діяльністю підприємств) і не використовуються за місцем їх накопичення. А поводження з відходами – це дії, спрямовані на запобігання утворенню відходів, їх збирання, перевезення, сортування, зберігання, оброблення, перероблення, утилізацію, видалення, знешкодження і захоронення, включаючи контроль за цими операціями та нагляд за місцями видалення (ст. 2).

Основні способи переробки і знешкодження ТПВ, з одного боку, можна поділити на такі три групи як: утилізаційні, ліквідаційні і змішані або, з іншого боку, за термінологічним принципом – механічні, термічні, хімічні, біологічні методи. В Україні найбільшого поширення набули – захоронення на полігонах чи сміттєзвалищах (ліквідаційно-механічний метод), компостування (утилізаційно-біологічний метод) та спалювання (ліквідаційно-термічний метод) [1, с.179].

Звернімо увагу на такий спосіб поводження з ТПВ як захоронення. Відповідно до ст. 1 закону України «Про відходи» та п 1.3. Правил експлуатації полігонів побутових відходів,